

Фарбований лис

Чудові та яскраві ілюстрації Олега Кіналя перенесуть вас у світ далекого лісу до Лиса Микити! Жив собі в однім лісі Лис Микита, хитрий-прехитрий. Скільки мисливці на нього не полювали, він завжди утікав, оминаючи всі пастки. Ця хитрість зробила його страшенно гордим! Лис думав, що немає для нього вже нічого неможливого. Він похвалився перед друзями, що зможе не лише по селах бігати на полювання, а й піде у місто на ринок і вкраде Курку. Сказав — треба зробити. Наступного ж дня він непомітно пробрався городами до середини міста, але коли вискочив на вулицю, то його зачули пси й кинулись до нього. Що робити? Куди подітися? От Лис Микита й забіг на подвір'я, що було найближчим, а там, не роздумуючи, ускочив у якусь діжу — як виявилось, із фарбою. Пси, зрозуміло, його не знайшли, бо від діжі йшов дуже неприємний запах. Отже, Лис урятувався, але якою ціною! Довелося йому просидіти в діжі аж до самісінького вечора. Коли вже смеркалося, Лис Микита чимдуж чкурнув до лісу, ускочив у якусь нору й заснув. Уранці ж, зиркнувши на себе, аж перелякався, бо став якимсь дивним страшним звіром — синім-синім, укритим чи то лускою, чи то їжаковими колючками, та ще й із хвостом, наче довбня. Що лишень не робив — ніяк не вдавалося відчиститися від тієї злощасної фарби... Мешканці лісу, побачивши нечуваного синього звіра, кинулися втікати. Тоді Лис Микита збагнув, що може скористатися зі свого нового вигляду. Так він став Царем Лісу, і всі звірі слухались його та боялись. А що ж буде далі з Лисом Микитою? Чи розкриється його обман? Про це ви дізнаєтесь, прочитавши казку українського письменника Івана Франка.

Іван Франко

РАРБОВАНИЙ МІС

КАЗКА

ІЛЮСТРАЦІЇ
Олега Кіналя

Кив собі в однім лісі Лис Микита, хитрий-прехитрий. Кілька разів гонили його стрільці, травили його псами, заставляли на нього заліза¹ або підкидали йому затроєного м'яса, нічим не могли йому доїхати кінця.

Лис Микита кпив² собі з них, оминав усякі небезпеки, ще й інших своїх товаришів остерігав. А вже як вибрався на лови — чи то до курника, чи до комори, то не було смілішого, вигадливішого та зручнішого³ злодія над нього. Дійшло до того, що він не раз у білий день вибирався на полювання і ніколи не вертав з порожніми руками.

Се незвичайне щастя і та його хитрість зробили його страшенно гордим. Йому здавалося, що нема нічого неможливого для нього.

— Що ви собі думаєте! — величався він перед своїми товаришами. — Досі я ходив по селах, а завтра в білий день піду до міста і просто з торговиці Курку вкраду.

— Ет, іди, не говори дурниць! — уговкували⁴ його товариші.

— Що, дурниць! Ану, побачите! — рещетився⁵ Лис.

— Побачимо або й не побачимо. Там пси купами по вулицях ходять, то вже хіба б ти перекинувся в Блоху, щоб тебе не побачили і не роздерли.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ